

ΕΤΟΣ ΣΤ΄.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΕ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΡΙΘ. 262

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΟΥ ΛΕΠΤΑ 10

Τιμή ἑτησίας συνδρομῆς προπληρωτέας διὰ μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν δραχμαὶ νέα 12, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20
Ἡ Διεύθυνσις τῆς ἐφημερίδος, ἐπὶ τῆς οἰκῆς Ἰπποκράτους ἀριθ. 5, παρὰ τῆ πλατεῖα τοῦ Πανεπιστημίου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Φεβρουαρίου 1884.

Η ΑΠΟΚΡΕΩΣ

Καθὼ λέγεται διερχόμεθα ἡμέρας ἀπόκρεω. Ἀλλὰ λέγεται μόνον. Ἀπεναντίας ἐν τῇ πραγματικότητι ἄγομεν νηστείαν φαιδρότητα, σαρακοστήν εὐφυΐας, ἀποχὴν πνεύματος ἀληθῶς ἀποκρηάτικου καὶ κινήσεως ἀνθρωπίνης.

Ἄγαθὴ τύχη!

Φαίνεται ὅτι ἐδαρύνθη πλέον ὁ κόσμος νὰ νομίζῃ αὐταπατώμενος ὅτι καθ' ὅλον τὸ ἄλλο ἔτος σωφρονεῖ, ἀφιερώνει δὲ δέκα ἢ δεκαπέντε μόνον ἡμέρας εἰς τὴν τρέλλαν· διότι αἱ ἡμέραι αὐταὶ ἐλάχιστα διαφέρουν τῶν λοιπῶν.

Ἐσωφρονεῖ ὁ ἀρχαῖος κόσμος καθ' ὅλον τὸ ἄλλο ἔτος, σχετικῶς πρὸς τὴν παραφροσύνην τῆς εὐθυμίας, εἰς ἣν παρεδίδοτο κατὰ τὰ Κρόνια του. Ἐσωφρονουν οἱ ἀπολαυστικοὶ Ῥωμαῖοι ὄλους τοὺς λοιποὺς μῆνας, συγκριτικῶς πρὸς τὴν ἀκολασίαν, τὴν μέθην καὶ τὴν κραιπάλην, αἵτινες κατὰ τὸν μῆνα τῶν Σατουρναλίων τῶν ἀπελύοντο ἀχαλίνωτοι ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς Ῥώμης καὶ ἔσυρον αὐτὴν εἰς τὸν διαβολικὸν τῶν στρόβιλον παραπαίουσαν καὶ κονδυλοῦσαν, ἀπεκτίνουσαν αὐτὴν διὰ τοῦ πότου καὶ ἔλυον τὴν ζώνην αὐτῆς ἐν σταθερᾷ μεσημβρίᾳ.

Ἄλλ' ὑπὸ τὸν τύπον, ὑφ' ὃν ὁ νεώτερος κόσμος ἠννόησε τὴν Ἀπόκρεω, αὐτὴ εἶνε περιττὴ, ἀφοῦ τοιαύτῃ Ἀπόκρεω εἶνε ὄλος αὐτοῦ ὁ βίος, βίος προσωπιδοφόρος, βίος κατὰ συνθήκην, βίος ἀπεψιλωμένος πάσης φυσικότητος, γυμνὸς πάσης ἀληθείας.

Ἀπόκρεω, ὅπως τὴν ἠννόουν οἱ παλαιοί, ἐσήμαινε νὰ φανῆς μιὰ φορά τὸ χρόνον ὅτι εἶσαι, ν' ἀποκαλυφθῆς τὸ τε σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, νὰ ἐπιδείξῃς ἀπηλλαγμένον τῆς σαρκίνης προσωπίδος του τὸν ἐν σοὶ ἄγγελον ἢ κτήνος. Ἡ Ἀπόκρεω τῶν νεωτέρων εἶνε νὰ φανῆς ὅτι δὲν εἶσαι. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶνε ἡ συνήθεια, ἡ ἀπαράβατος τροχιά τῆς ζωῆς; Χρειάζεται ἰδιαιτέρον χρονικὸν διάστημα διὰ νὰ ὑποκριθῆ τὸν σπουδαῖον ὁ γελοῖος, τὸν σοφὸν ὁ Καζάζης, τὸν τίμιον ὁ προαγωγός, διὰ νὰ παρουσιασθῆ τις εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἄλλων ὡς πατριώτης, ὡς δημοκράτης, ὡς Λομβάρδος, ὡς γαίδαρος, διὰ νὰ ἐπιδειχθῆ τὸ μηδεμικὸν μὲ τὴν ἀξίαν τῆς χιλιάδος, διὰ νὰ προβάλῃ ὁ ἀναλλάβητος κεφαλήν λογίου νέου, ἐνῶ αὐτὰ ὅλα συλλήβδην εἶνε τὰ ποικιλόχρωμα πετράδια, ἀπὸ τῶν ὁποίων τὴν συναρμογὴν ἀποτελεῖ-

ται τὸ μωσαϊκὸν τῆς ὑπάρξεως; Εἶνε ἀνάγκη νὰ λέγεται ὅτι ἐπὶ ὠρισμένον καιρὸν ἐπιτρέπεται ἡ βασιλεία τῆς ὑποκρισίας, ἐνῶ αὐτὴ κυριαρχεῖ καὶ τοῦ τελευταίου δευτερολέπτου πάσης ἡμέρας τοῦ ἔτους; Μήπως φέρει ποτὲ κανεὶς ἀπαραιμόρφωτα τὰ μούτρα, τὰ ὅποια τοῦ ἔδωκεν ἡ φύσις; Μήπως ἡ μήτη τοῦ Λομβάρδου δὲν εἶνε μήτη Πευλταινέλλα, μετημριεσμένη ἐπὶ διαιτῶν ἤδη εἰς ὑπουργικὴν; Μήπως ὁ Τρικούπης δὲν προσπαθεῖ νὰ καταφέρῃ τὴν Βουλὴν νὰ τοῦ ψηφίσῃ τὰ νομοσχέδια του καὶ τυτῆ νὰ τῆς κάμῃ ἐκεῖνος τὰ ρουσφέτια τῆς; Μήπως ὁ Δουζίνης διαρκῶς δὲν πνεύει ὅτι θὰ γείνη πρόεδρος τῆς τριακονταμελοῦς ἐπιτροπῆς καὶ ὁ Μακράκης ὅτι θ' ἀνιδρύσῃ τὴν Χριστοκρατίαν; Ἄν ἐναλλάσσει καθ' ἑκάστην μορφήν ὑπουργικοῦ καὶ ἐπαναστάτου τὸ «Ἐθνικὸν Πνεῦμα», χρώμα τὰ γένεια τοῦ κ. ***, γάντια τὰ χέρια τοῦ Καζάζη; Δὲν φορεῖ ποτὲ ὑψηλὸν πῖλον καὶ ποτὲ ρεμπούπλικαν ὁ Κοσσονάκος καὶ δὲν μᾶς παρουσιάζεται ποτὲ μὲ ράκη καὶ ποτὲ à quatre épingles ὁ Σταμούλης; Δὲν ἀνοστολογοῦν αἱ λεγόμεναι σπογδαῖαι ἐφημερίδες καὶ δὲν περιβάλλονται τὴν μάσκαν τῆς σπουδαιότητος αἱ καλούμεναι σατυρικαί; Καὶ ἐπὶ τέλος ὅλα αὐτὰ, τὰ ὅποια ἀκούετε τώρα ἀπὸ ἐμέ, δὲν τὰ εἶπαν καὶ τὰ ἐπανελάβαν χίλιοι δύο ἄλλοι προτῆτερα, ἐγὼ δὲ σᾶς τὰ σερβίρω μὲ τὴν μάσκαν τῆς πρωτοτυπίας;

Ἀπόκρεω ἀπόκρεω τὰ πάντα ἀπόκρεω!

***

Δὲν πιστεύω ὅμως τοιαῦτα σοβαρὰ φιλοσοφικὰ σκέψεις νὰ ἠνάγκασαν τὸν λαὸν τῆς καλῆς μας πρωτευούσης νὰ μὴ ἐορτάσῃ τὴν Ἀπόκρεω. Διότι βεβαίως Ἀπόκρεω δὲν ἦτο ἡ τῆς περασμένης Κυριακῆς, καθ' ἣν ὁ οὐρανὸς μόνος τὸ ἔγλεντοῦσεν, ἐπιδεικνύων τὴν γλυκυτέραν ὄψιν του, καταυγαζομένην ὑπὸ φωτεινοτάτου μειδιάματος, ἀπορρίψας μακρὰν καὶ τὸ παραμικρὸν τειμάχιον τοῦ νεφελώδους δομοῦ του, ὄλος ζῶη καὶ χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις καὶ ποίησις, ἐνῶ ἀπεναντίας κάτω ἡ γῆ μας ἠγωνίζετο οἰοεὶ ἐκ πείσματος νάντιτάξῃ εἰς τὴν φαιδρότητά του ὄλην τὴν σάχλαν τῆς, εἰς τὴν γλυκύτητά του ὄλην τὴν ἀηδῖαν τῆς, εἰς τὰς χρυσὰς ἀκτῖνάς του ὅλα τὰ κουρέλια καὶ τὰ ποφόρια τῆς Πλάκας καὶ τοῦ Ψυρρῆ, τῆς μουτζούρες, τὸ πληκτικὸν πάνε κ' ἔλα τῆς οἰκῆς τοῦ Σταδίου, τὴν γενικὴν ἐκθεσιν ὄλων τῶν ἀθηναϊκῶν ἀσχημιῶν ἐπὶ τῶν κυριωτέρων δρόμων καὶ τὴν φασουλοβροχὴν τῶν Χαρτείων.

***

Ὅλη αὐτὴ ἡ τοιοῦτου εἶδους κίνησις ἤμπορεῖσε βεβαίως νὰ γεννηθῇ εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ παρατηρητοῦ τὴν ἰδέαν συνεδριάσεως τῆς βουλῆς, παραδόσεως τοῦ Καζάζη, προφυλαίων χρηματιστηρίου ἢ